

ЛЮБИНКО¹⁾ И МЛАДЪ

На гласъ: Ерота пафсе анъ м'агапась.

Недѣй, Любинко! съ менъ се смили,
 Вторый пжть вече не ме стрѣли,
 Не де! махни вечъ тѣсь лѣдины.
 Мирно си сѣди; добръ стани.
 Хвърли стрѣлж-тж, махни юж вечъ,
 Стига тась рана: земи отъ рѣчь.
 Варе отъ тебе!! Пакъ ли стрѣлишь?

Това сж гржди: що ги ранишь?
 Третій пжть вечъ да не си хвърлилъ,
 Стига си толко безъ милость былъ.
 Пакъ ли ме мѣришь? Охъ, сиромяхъ,
 Загынахъ! Ето, мъртъвъ паднахъ!

(Прев. изъ лирика А. Христов.)

(С. 20).

ВАЛСЪ

На гласъ: Тѣ Оерсъ о кафсонъ та анеи марени.
 О, млади момчета, и вые, момици,
 Прелестны, прекрасны, бѣлы гължбици!
 Вече отъ Любинка не бойте се, не:
 Защото с'исхвърли вечъ вси-тѣ стрѣлици
 Въ мой-тѣ невинно сломены грждици;
 Никаквж той силж сега нема, не.
 Ни конъе остана, нито лжкъ ужасе[н]ъ,
 Нито силенъ огънь, нито гнѣвъ напрасенъ.
 Въ тѣлж-тж си нема счѣпенж стрѣлж.
 Хадъ прочъе станете, та се сговорете
 И въ мой-тѣ се раны сичкы закълнете,
 Па съ дързость нагнете върхъ него еднашь.
 Впѣстнете се, казвамъ, та го уловете
 И съ ажкы оковы добръ оковете.
 Отнюдъ не жалете тосъ общій врагъ нашъ.
 Та па го тѣрнете тжй вързанъ, окованъ,
 И денѣмъ и нощемъ да бжде основанъ
 На най-мжчнж слѣжбж, що е на свѣтъ-атъ,
 И денѣмъ и нощемъ съсь нѣжны-те персты
 Да чисти безъ отдыхъ бодлики-тѣ гжсты,
 Що сж по стебла-та на трендафилъ-атъ.

(Подраж. изъ лирика А. Христов.)

(С. 20—21).

ПѢСНЬ

На гласъ, подобен на горна-та пѣснь²⁾.

Ахъ, пиле, не е ли ти жаль,
 Като съмъ вечъ до гробъ дошалъ,
 И ставашъ ты причина
 Младъ, зеленъ да загынж?

Що ти сторихъ азъ, сиромяхъ,
 Та искашь да станж на прахъ?
 Грѣхъ нел' че ще сторишь
 Въ гробъ младъ да ме затворишь

¹⁾ Кспидонъ, Амъръ, о Ерως [Бележка на М. Лазаровъ].²⁾ Ти гноми фось мѣ инъ афти [Бележка на М. Лазаровъ].